

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **J. D.,**
bytem .....
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2016, č. j. JMK 47558/2016, sp. zn. S-JMK 157323/2015/ODOS/Bo,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Boskovice, odbor dopravy, ze dne 24. 9. 2015, č. j. DOP/DP-187/2015 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), kterého se měl dopustit dne 12. 4. 2015 ve 13:20 hod., na silnici I/43 v katastru obce K., okres B., kde je dovolená nejvyšší rychlost 90 km/hod., když řídil automobil tov. zn. D. Ch., RZ: ....., nedovolenou rychlostí, přičemž mu Policie ČR naměřila rychlost jízdy 150 km/hod. a po zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$ mu byla naměřena jako skutečná rychlost jízdy 145 km/hod. Tímto jednáním porušil povinnost řidiče stanovenou k rychlosti jízdy dle § 18 odst. 3 silničního zákona. Za uvedený přestupek mu byla uložena podle § 125c odst. 4 písm. d) silničního zákona pokuta ve výši 7.000 Kč a dle § 125c odst. 5 silničního zákona zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců od právní moci rozhodnutí. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady přestupkového řízení ve výši 1.000 Kč.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. Ve včas podané žalobě žalobce nejprve namítal, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí absentuje údaj o formě zavinění, což je podle něj v rozporu s § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), neboť toto ustanovení stanoví údaj o formě zavinění jako obligatorní náležitost výroku o vině z přestupku. Nelze ani vyloučit případnou liberalizaci bodového systému s tím, že by se do bodového hodnocení zaznamenávaly pouze body za úmyslně spáchané přestupky a žalobce by se obtížně zpětně mohl domáhat výmazu záznamu bodů, pokud by nedbalostní forma zavinění přestupku nebyla uvedena ve výroku rozhodnutí.
4. Výše uvedený nedostatek výroku rozhodnutí má podle žalobce původ v nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí, která podle žalobce spočívá v tom, že v části jeho odůvodnění je uvedeno, že se přestupku dopustil žalobce úmyslně, přitom dále v odůvodnění je uvedena definice vědomé nedbalosti. Tato vada vnitřní rozpornosti rozhodnutí nebyla odstraněna ani žalovaným v napadeném rozhodnutí. Žalovaný pouze uvedl, že postačuje forma zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, ale neupřesnil, v jaké formě zavinění byl přestupek spáchán. Rozhodnutí správních orgánů jsou tak nepřezkoumatelná. Žalobce má právo na to, aby z rozhodnutí bylo možno seznat, v jaké formě zavinění byl přestupek spáchán. Cítí se tím být poškozen, neboť krátce po vydání rozhodnutí žádal o novou pracovní pozici, na které by řídil motorová vozidla, přičemž zaměstnavatel by akceptoval nutnost výkonu šestiměsíčního trestu zákazu činnosti, ale neakceptoval by jednání úmyslné.
5. Podle žalobce nebyl dále přezkoumatelným způsobem odůvodněn ani výrok o sankci. Žalobci byla uložena sankce zákazu činnosti na spodní hranici zákonného rozpětí, pokuta pak v polovině zákonného rozpětí. Prvostupňový správní orgán neuvedl žádnou okolnost svědčící v neprospěch žalobce, uvedl výlučně okolnosti polehčující. Ve prospěch žalobce

vyhodnotil evidenční kartu řidiče, dále že nedošlo ke škodlivému následku, a že se přestupku dopustil mimo území obce. Jelikož prvostupňový správní orgán neuvedl v neprospěch žalobce žádnou přítěžující okolnost, není zřejmé, proč mu byla uložena pokuta ve výši 7.000 Kč a nikoliv nejnížší možná pokuta na úplné spodní hranici zákonného rozpětí ve výši 5.000 Kč. Rozdíl činí 2.000 Kč, což je třídní čistý příjem žalobce. Jelikož výše uložené sankce nebyla dostatečně odůvodněna a současně prvostupňové rozhodnutí bylo vnitřně rozporné z důvodu neurčení formy zavinění, byl žalovaný povinen rozhodnutí zrušit. Žalobci je známo, že žalovaný v jiném obdobném případě rozhodl opačně, a že prvostupňové rozhodnutí zrušil (jednalo se o rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2016, č. j. JMK 17425/2016, sp. zn. S-JMK 2078/2016-ODOS/St). V této souvislosti žalobce namítal porušení zásady legitimního očekávání, protože očekával, že žalovaný rozhodne stejně, přičemž žalovaný neodůvodnil, proč se odchýlil od své rozhodovací praxe.

6. Žalobce dále dlouze namítal neprokázání totožnosti řidiče. Uvedl k tomu, že již ve správním řízení namítal, že vozidlo neřídil on sám, nýbrž jeho přítel, který se prokázal doklady žalobce. Žalobce dříve nerozporoval zastavení policejní hlídkou, neboť on sám byl zastaven asi o hodinu dříve, než bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí, a tehdy se přestupku nedopustil. Pokud žalovaný neuvěřil verzi žalobce, měl si předvolat k výsledku jeho přítele. Místo toho uvedenou námitku žalovaný odmítl s tím, že žalobce byl ztotožněn na základě dvou předložených dokladů a pokud nemá identické dvojče, pak nemohlo dojít k záměně osob.
7. Žalovaný se vůbec nezabýval tím, jak vypadají fotografie žalobce na jeho dokladech, zda je si na nich podobný, jak jsou tyto kvalitní a nezabýval se ani vzhledem osoby, jež doklady předložila. Přitom je známo, že se lidé prokazují ukradenými doklady.
8. Nebylo prokázáno, jakým způsobem zasahující policisté usoudili, že osoba předkládající doklady, je totožnou osobou, jež je zobrazena na fotografiích. Nebyl proveden výslech svědků, kteří by potvrdili, že osoba žalobce je totožná s osobou, která se prokazovala doklady. Správní orgány při zjišťování osoby přestupce vycházely pouze z úředního záznamu, kde jsou uvedeny osobní údaje žalobce i čísla průkazů. Nezjišťovaly však, zda tyto údaje byly policistům známy z kontroly provedené u žalobce kolem 12:00 hodiny, anebo zda si je obstarali při druhé kontrole, kde se jimi prokazovala jiná osoba než žalobce. K použitelnosti úředního záznamu jako důkazního prostředku žalobce odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 As 96/2008.
9. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“), musí být zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud žalobce namítal, že při kontrole nebyl ztotožněn on, nýbrž jiná osoba, správní orgán mohl minimálně předvolat zasahující policisty, kteří by mohli prokázat, jakým způsobem provedli ověření totožnosti, a případně mohla být provedena i rekognice žalobce, aby bylo prokázáno, zda policisté zastavili žalobce nebo jinou osobu. Pokud by policisté konstatovali, že totožnost žalobce ověřili nikoliv jen z předložených dokladů, ale fotografie na nich konfrontovali se vzhledem řidiče, pak by šlo o odlišnou důkazní situaci. K tomu ale nedošlo. Správní orgán nezjistil, že by policisté porovnávali fotografie na dokladech s obličejem řidiče vozidla. Taková povinnost policistů ani nevyplývá z právních předpisů.

10. Podle žalobce nevyvrací žádný podklad pro rozhodnutí pochybnosti ohledně osoby pachatele přestupku. Současně žádný podklad neprokazuje, že by žalobce přestupek spáchal. V oznámení přestupku z místa kontroly se například nenachází podpis žalobce a ani z jiných materiálů ve spise nebylo prokázáno, že řidičem změřeného vozidla byl žalobce. Důkazní břemeno nese správní orgán a musí prokázat, že se přestupku dopustila osoba, která je uvedena v úředním záznamu. Ačkoliv žalobce namítal, že vozidlo neřídil, žalovaný se s touto námitkou dostatečně nevypořádal. Spisový materiál totiž neobsahuje žádný důkaz, že by byl řidičem právě žalobce. V otázce zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68.
11. Správní orgán měl povinnost prokázat, že policisté zastavili žalobce, a neměl toto jen předpokládat proto, že jsou v úředním záznamu uvedeny osobní údaje žalobce. Navíc policisté mají přístup do různých databází, kde mohou zjistit i čísla osobních dokladů. Žádný z dokladů, které měl správní orgán k dispozici (oznámení přestupku z místa kontroly, oznámení přestupku ze dne 7. 5. 2015, úřední záznam ze dne 12. 4. 2015 a videozáznam z rychloměru), neprokazoval, že byl přestupcem právě žalobce. Správní orgán se tedy osobou pachatele nezabýval, když toto vyhodnotil pouze na základě úředního záznamu, a také na základě toho, že zástupce žalobce nesdělil během ústního jednání, že vozidlo neřídil žalobce. Správní orgán však během ústního jednání nepoložil zástupci žalobce žádnou otázku na to, kdo skutečně řídil předmětné vozidlo. Správní orgán tedy neobstaral žádný důkaz, kromě těch, které měl k dispozici od zasahujících policistů.
12. Žalobce dále namítal nedostatečné určení místa spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán uvedl, že se jednalo o „silnici I/43 v katastru obce K., okres B.“ Z takového popisu místa spáchání přestupku nelze určit, kde mělo k jeho spáchání dojít. Nelze současně prokázat, jaká maximální povolená rychlost byla stanovena v místě silnice, kde mělo být vozidlo změřeno. Ve výroku současně není specifikováno místo, tedy úsek silnice, na němž mělo k překročení rychlosti dojít. Přitom přesné vymezení místa je nezbytnou náležitostí k dostatečné individualizaci skutku tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem. Nezbytnými kritérii jsou totiž označení místa a času, tedy kdy a kde mělo ke skutku dojít. Dostatečná individualizace skutku ve výroku rozhodnutí je podstatná také proto, aby bylo možno vyloučit, že o stejném skutku jsou vedena dvě řízení nebo, aby bylo možno vyloučit překážku věci rozsouzené, popř. aby mohla být naplněna zásada ne bis in idem (pachatele lze pro tentýž skutek stíhat pouze jednou). V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, který se vyjadřoval k nezbytnosti dostatečného vymezení skutku. Správní orgán nyní vymezil spáchání přestupku velmi vágně, odkazem na několik km dlouhý úsek komunikace. Žalobce nedostatečné určení místa spáchání přestupku namítal již v odvolání, avšak žalovaný se touto námitkou nezabýval. V tomto směru žalobce odkázal na rozsudky NSS ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109 (k nutnosti vypořádat se s námitkami účastníků řízení), a dále ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84 (k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů, popř. v jeho nesrozumitelnosti, a to v případě nevypořádání se se všemi uplatněnými námitkami).
13. Žalobce dále namítal, že předmětné vozidlo bylo změřeno u obce K. ve 13:20 hod. a ve 13:21 hod. bylo zastaveno a kontrolováno u obce B. Mezi těmito obcemi je podle mapy

vzdálenost 5 km. Pokud by měl řidič urazit tuto vzdálenost během 1 minuty, musel by jet rychlostí 300 km/hod., což je nereálné. Z prvostupňového rozhodnutí tak nelze určit, kde došlo ke spáchání přestupku (kde bylo vozidlo měřeno), a kde bylo vozidlo následně zastaveno, protože údaje ve správním spise si vzájemně odporují. Na silnici se nachází dopravní značení upravující maximální povolenou rychlost, proto bylo nutné postavit na jisto, ve kterém úseku byl přestupek spáchán. K tomu odkázal žalobce na rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, v němž byl posuzován správní delikt spočívající ve stání motorového vozidla bez zaplaceného parkovacího poplatku. Z uvedeného rozhodnutí vyplynulo, že nestačí uvést ulici, v níž vozidlo parkovalo, jsou-li v ulici jak placená místa k parkování, tak místa neplacená. Proto i v nyní posuzované věci mělo být postaveno na jisto, ve které části komunikace měla být maximální rychlost překročena, neboť se přestupkového jednání nebylo možno dopustit na celém úseku komunikace. Z úředních záznamů a z videozáznamu nelze určit, kde byl přestupek spáchán.

14. Žalobce dále namítal nesprávně provedené měření rychlosti vozidla. Údajně již v odvolání vytýkal policistům, že nepostupovali v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení, protože se vozidlo policistů během měření rychlosti přiblížilo k měřenému vozidlu. Podle žalobce je patrné ze záznamu z měření, že policisté nedodrželi návod k obsluze, který uvádí, že „Měřené vozidlo musí být ve druhém snímku zobrazeno ve stejné nebo menší velikosti při nezměněném ZOOMu objektivu“ (PolCam PC2006 Návod k obsluze, česká verze 1.7.4.6 CZ – strana 6). Uvedený požadavek však během měření nebyl dodržen. Žalobce soudu navrhl provést při jednání důkaz příslušnou částí návodu k obsluze měřicího zařízení.
15. Žalobce v odvolání nezpochybňoval technické parametry či technickou způsobilost rychloměru. Není však pravdou, jak tvrdil žalovaný, že ověřovací list prokazuje správnost měření. K tomu žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-56, podle něhož NSS považuje za důležité vyjasnit otázky, zda při měření vozidla postupovali zasahující policisté v souladu s návodem k obsluze měřicího přístroje.
16. Z ověřovacího listu k nyní použitému rychloměru vyplývá, že rychloměr byl ověřen a lze jej používat za dodržování návodu k obsluze. Ze záznamu z měření však je zřejmé, že policisté při měření nedodržovali návod k obsluze, neboť se k měřenému vozidlu přiblížili, což návod zakazuje. Z uvedeného dále vyplývá, že nebyl-li dodržen návod k obsluze, nelze pak rychloměr užít a nelze použít ani výstup z rychloměru jako důkaz.
17. Pokud žalovaný tvrdil, že lze předpokládat, že policisté obsluhující rychloměr postupují v souladu s návodem k obsluze, pak ze záznamu z měření bylo patrné, že tomu tak nebylo a obecné tvrzení žalovaného o tom, že policisté byli proškolení k obsluze rychloměru, nemůže vyvrátit tvrzení žalobce o tom, že v posuzované věci policisté nepostupovali dle návodu k obsluze rychloměru. Nešlo o vadu měřidla, nýbrž o pochybení jeho obsluhy. Není proto správný závěr, že z podkladů bylo jednoznačně zjištěno, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze.
18. Žalobce již v odvolání tvrdil, že měření rychlosti bylo provedeno vadně, neboť se měřící vozidlo měřenému vozidlu přibližovalo, což návod k obsluze zakazuje. Žalovaný však toto tvrzení nerozporoval, pouze tvrdil, že naměřená rychlost nemůže být zkreslená, neboť pro

rychloměr byl vydán platný ověřovací list. Takové závěry jsou podle žalobce nedostatečné. Ověřovací list se totiž odkazuje na nutnost dodržovat návod k obsluze a platné je jen takové měření, kdy se měřící vozidlo nepřiblíží vozidlu měřenému. Námitku vzájemného přiblížení se vozidel nebylo možné vypořádat tvrzením, že funkčnost rychloměru byla ověřena.

19. Nelze připustit, že žalobce se mohl písemně vyjádřit na místě do oznámení o přestupku, neboť se na místě silniční kontroly nenacházel.
20. Správní orgány dostatečně přesvědčivě nevyvrátily argumenty žalobce, kterými zpochybnil provedené měření.
21. Ze všech shora uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby obě správní rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

22. Žalovaný v podaném vyjádření k žalobě uvedl, že s obsahem žaloby nesouhlasí, neboť obě správní rozhodnutí považuje za správná a souladná s platnou právní úpravou. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí předložil vlastní ucelený argumentační systém, který jako celek poskytuje odpovědi na námitky žalobce, které shrnul v doplnění odvolání ze dne 22. 1. 2015. Uvedený argumentační systém je pak sám o sobě způsobilý k učinění závěru, že žalobce se dopustil naříkaného přestupku.
23. Žalovaný se také vyjádřil k některým bodům žaloby. K uvádění formy zavinění ve výroku rozhodnutí žalovaný uvedl, že je nezbytnou náležitostí až po 1. 10. 2015. Jelikož prvostupňové správní rozhodnutí bylo v posuzované věci vydáno dne 24. 9. 2015, forma zavinění uvedená ve výroku rozhodnutí ještě nebyla nezbytnou náležitostí předmětného výroku. Žalovaný dále odmítl pravdivost námitek týkajících se vnitřní rozpornosti formy zavinění, neodůvodněnosti výše uložené pokuty, neprokázání totožnosti řidiče i nedostatečného určení místa spáchání přestupku. V podrobnostech také odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, popř. na odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí.
24. Jelikož napadené rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, byly shromážděny dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen a v rozhodnutí řádně odůvodněn, žalovaný soudu navrhl, aby podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Jednání soudu dne 6. 12. 2018

25. Podáním ze dne 29. 11. 2018 omluvil žalovaný svoji účast při nařízeném jednání z důvodu plánované řádné dovolené. Současně souhlasil s projednáním věci v jeho nepřítomnosti. Žalobce a jeho právní zástupce se k nařízenému jednání bez omluvy nedostavili, ač jednání požadovali a byli k jednání řádně a včas předvoláni. Soud tedy projednal věc v nepřítomnosti účastníků řízení. Vzhledem k důkazním návrhům žalobce, které uplatnil v žalobě, avšak na písemnou výzvu soudu je neupřesnil, soud prohlédl videozáznam

měření, uložený na CD nosiči (podklad ze správního spisu). Konstatována byla také žalobcem odkazovaná str. 6 (především tučná část) Návodu k obsluze kontrolního rychloměru PolCam 2006, jakož i zbývající část dokumentu, jenž žalobce připojil k žalobě. Videozáznam měření a návod k obsluze rychloměru budou rozebrány ve výkladu níže v souvislosti s vypořádáním žalobních námitek. V závěru jednání soud vyhlásil také rozsudek.

V. Posouzení věci krajským soudem

26. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
27. Krajský soud nejprve ověřil skutková zjištění a průběh správního řízení ze správního spisu. Projednávaného přestupku se měl žalobce dopustit dne 12. 4. 2015 ve 13:20 hod. v katastru obce K., okres B., na silnici ....., ve směru ze S. na B., když řídil vozidlo tov. zn. D. Ch., RZ: ....., a to nedovolenou rychlostí, když je zde povolena rychlost 90 km/hod., avšak žalobci byla naměřena rychlost 150 km/hod., což činí po započtení odchylky $\pm 3 \%$ skutečnou rychlost 145 km/hod., tedy o 55 km/hod. vyšší rychlost, než je v místě povolena. Uvedené jednání nemohla projednat hlídka Policie ČR na místě, proto o tom sepsala záznam a věc i s přestupkovým spisem předložila Městskému úřadu Boskovice k projednání přestupku. Městský úřad zahájil správní řízení oznámením o zahájení řízení a předvoláním k ústnímu jednání na den 16. 9. 2015. Toto zaslal žalobci i jeho zmocněnkyni paní L. K. K ústnímu jednání se však žalobce nedostavil, dostavil se pouze pan T. B., kterého dále zmocnila k zastupování žalobce při ústním jednání zmocněnkyně K. Přestupek byl řádně projednán, o tom byl pořízen protokol o jednání. Na to bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání shora citovaného přestupku. Proti rozhodnutí podal žalobce dne 9. 11. 2015 blanketní odvolání prostřednictvím zmocněnkyně K., a to bez elektronického podpisu. Následně tak učinil s elektronickým podpisem dne 16. 11. 2015. Žalobce byl prostřednictvím zmocněnkyně vyzván usnesením správního orgánu ze dne 18. 11. 2015 k doplnění odvolání o nezbytné náležitosti. Blanketní odvolání bylo doplněno podáním ze dne 22. 1. 2016. Odvolací správní orgán pak rozhodnutím ze dne 29. 3. 2016 odvolání žalobce zamítl a potvrdil prvostupňové správní rozhodnutí. Žalobce následně podal ke zdejšímu správnímu soudu žalobu a mezitím i požádal správní orgán o odklad vykonatelnosti rozhodnutí. Této žádosti bylo vyhověno.
28. První žalobní námitka se týkala *absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí*. Námitka není důvodná, neboť uvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí je nezbytnou náležitostí až od 1. 10. 2015, kdy nabyla účinnosti novela zákona o přestupcích, která byla provedena zákonem č. 204/2015 Sb. Předmětné prvostupňové rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno dne 24. 9. 2015, tj. forma zavinění v uvedené době nebyla nezbytnou náležitostí výroku rozhodnutí.
29. Žalobce dále namítal *vnitřní rozpornost formy zavinění*, neboť v části odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že se žalobce dopustil přestupku úmyslně, avšak dále byla uvedena definice vědomé nedbalosti. Krajský soud může potvrdit, že uvedené se skutečně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí objevilo, avšak z celého kontextu a

obsahu prvostupňového správního rozhodnutí je zřejmé, že žalobce se dopustil přestupku z nedbalosti (nikoliv úmyslně), což k odpovědnosti za přestupek podle § 3 zákona o přestupcích zcela postačuje. V žádné části odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí není úmysl žalobce rozebírán a slovo „úmyslu“ se na str. 4 čtvrtý odstavec tohoto rozhodnutí dostalo zřejmě písařským nedopatřením. Žádná část textu odůvodnění rozhodnutí na toto slovo nenavazuje. To musí být i laické veřejnosti patrné. Uvedené slovo tak nemohlo způsobit rozpornost celého prvostupňového rozhodnutí. Rozpornost formy zavinění v uvedeném slově nespatořoval ani žalovaný, který postavil v napadeném rozhodnutí najisto, že v žalobcově případě postačuje k jeho odpovědnosti za přestupek tato nedbalostní forma zavinění ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o přestupcích. Doslovnou dikci formy svého zavinění se žalobce dozvěděl z prvostupňového správního rozhodnutí, kde byla doslovně citována forma zavinění v nedbalostní formě. Tuto samotnou formu již žalobce nerozporoval.

30. Námitky žalobce je třeba odmítnout, neboť žalovaný postavil zcela najisto formu zavinění žalobce, a to z nedbalosti. Povinností žalobce coby účastníka provozu na pozemních komunikacích je dle § 4 písm. b) silničního zákona řídit se pravidly na pozemních komunikacích upravených tímto zákonem. Podle § 18 odst. 3 silničního zákona smí řidič motorového vozidla jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/hod., avšak žalobci byla naměřena rychlost 150 km/hod., což po započtení možné měrné odchylky rychloměru činí rychlost vozidla 145 km/hod. Žalobce tedy porušil svoji povinnost a překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 55 km/hod. Přitom jako řidič a držitel řidičského oprávnění, k jehož udělení je nutné splňovat také odborné předpoklady, tj. znát příslušné právní předpisy, upravující provoz na pozemních komunikacích, musel vědět, že je povinen řídit se jako účastník provozu na pozemních komunikacích právními předpisy. Minimálně tedy měl a mohl vědět, že v daném místě je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/hod., což byl jako řidič povinen dodržovat. Že tak v uvedeném okamžiku, kdy mu byla rychlost měřena, nečiní (rychlost nedodržuje, ale překračuje), tedy musel vědět, popř. měl a mohl vědět, neboť ho o rychlosti vozidla informoval tachometr umístěný ve vozidle. Nedbalostní zavinění žalobce tedy bylo dáno, neboť žalobce minimálně měl a mohl vědět, a nic mu v tom nebránilo, že překračuje nejvyšší dovolenou rychlost. K odpovědnosti žalobce za přestupek totiž zcela postačuje zavinění z nedbalosti (§ 3 zák. o přestupcích).
31. Žalobce shora uvedeným nemohl být jakkoliv poškozen ani ve vztahu k potenciálnímu zaměstnavateli, jak tvrdil v žalobě. Nedbalostní forma zavinění byla zřejmá z textu obou správních rozhodnutí. Nelze však uvěřit, že by zaměstnavateli nevadilo, v případě údajně nabízené pozice související s řízením motorových vozidel, že žalobce jako řidič porušuje právní předpisy, byť v nedbalostní formě zavinění, a to tak, že překračuje nejvyšší povolenou rychlost o 55 km/hod.
32. Žalobce dále namítal *neodůvodněnou výši uložené pokuty*, pročež považoval výrok o sankci za nepřezkoumatelný. Podle krajského soudu není pravdivé tvrzení žalobce, že správní orgány neuvedly žádnou okolnost, která by při stanovení výše sankce svědčila v neprospěch žalobce, a že uváděly pouze okolnosti polehčující. Z prvostupňového správního rozhodnutí vyplývá, že ve věci řidičské minulosti žalobce nebylo sice přihlédnuto s ohledem na rozsudek NSS sp. zn. 8 As 82/2010 k evidovaným přestupkům starších 3 let. Ale bylo přihlédnuto k údajům uvedeným v evidenční kartě řidiče, z nichž

bylo zřejmé, že žalobce byl v posledních 3 letech řešen za 1 přestupek, a to spojený s překročením nejvyšší dovolené rychlosti v roce 2013, byť jiné skutkové podstaty. Toto samozřejmě bylo přítěžující okolností pro žalobce. Žalobce byl ohrožen pokutou v rozmezí od 5.000 Kč do 10.000 Kč [podle § 125c odst. 4 písm. d) silničního zákona], přičemž mu byla uložena pokuta ve výši 7.000 Kč. Prvostupňový správní orgán mu tedy uložil pokutu v dolní polovině možného zákonného rozpětí, nikoliv v polovině zákonného rozpětí, jak mylně uváděl žalobce v žalobě. Žalobci nemohla být uložena pokuta na samé spodní hranici zákonného rozpětí (tedy ve výši 5.000 Kč, jak uváděl žalobce v žalobě), neboť sama skutková podstata uvedeného přestupku má na mysli překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 50 km/hod. a více [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 2 silničního zákona]. Žalobce však nepřekročil nejvyšší dovolenou rychlost jen o 50 km/hod., ale tuto nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec překročil minimálně o 55 km/hod., a to po započtení měrné odchylky (rychloměr mu totiž naměřil rychlost 150 km/hod., což by představovalo překročení rychlosti dokonce o 60 km/hod.). Jelikož žalobce tedy nepřekročil nejvyšší dovolenou rychlost jen o 50 km/hod, ale již o 55 km/hod., nemohl mu prvostupňový správní orgán uložit pokutu na samé spodní hranici zákonného rozpětí. K tomu se ostatně v odůvodnění svého rozhodnutí prvostupňový správní orgán vyjadřoval, když uvedl, že šlo sice o nižší překročení hodnoty nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec, avšak i přesto již významné překročení pro provoz na pozemních komunikacích. K tomu byl ještě připočten i shora uvedený přestupek z r. 2013.

33. Prvostupňový správní orgán se rovněž zabýval polehčujícími okolnostmi na straně žalobce. Zohlednil, že nedošlo k žádnému škodlivému následku, že šlo spíše o nižší překročení hodnoty nejvyšší dovolené rychlosti, dále že šlo o přestupek mimo obec, kde je menší pravděpodobnost výskytu chodců, a také zohlednil to, že šlo o první přestupek této skutkové podstaty (v roce 2013 se žalobce dopustil překročení nejvyšší dovolené rychlosti, avšak jiné skutkové podstaty).
34. V žádném případě nešlo o navyšování sankce, jak mylně žalobce uváděl v žalobě. Sankce byla stále uložena v dolní polovině zákonného rozpětí. Prvostupňový správní orgán velmi dobře vážil, jak přítěžující okolnosti, tak polehčující okolnosti na straně žalobce. Je třeba v této souvislosti také připomenout, že žalobce byl ohrožen pokutou za uvedený přestupek ve výši až 10.000 Kč. Pokud mu byla tedy uložena pokuta pouze ve výši 7.000 Kč, což pokládá soud za velmi mírnou sankci, vzhledem k nebezpečí, které pirátská jízda žalobce přinášela v uvedeném terénu ostatním účastníkům silničního provozu, pak jednoznačně při hodnocení jednotlivých okolností převážily okolnosti polehčující nad přítěžujícími a na místo možných až 10.000 Kč byla žalobci uložena pokuta jen ve výši 7.000 Kč. Žalobce tedy tímto nemohl být zkrácen na svých právech. Zákaz činnosti uložený na samé spodní hranici jeho trvání, tedy v délce 6 měsíců (podle § 125c odst. 5 silničního zákona mohl být žalobci uložen zákaz činnosti od 6 měsíců do 1 roku), pak žalobce v podané žalobě nijak nerozporoval. Soud se proto touto sankcí blíže nezabýval.
35. Pokud žalobce odkazoval na rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2016 (blíže specifikováno shora v bodě II. nebo v žalobě), v němž mělo být o obdobné věci rozhodnuto odlišně, pak soudu není zřejmé, o jaké rozhodnutí se jedná, přičemž poukazuje na to, že takové rozhodnutí není předmětem tohoto soudního přezkumu. Ačkoliv žalobce v žalobě neupřesnil bližší informace k poukazovanému rozhodnutí a ke správnímu řízení, o němž

pojednávalo, soud může obecně uvést, že jiné právní závěry mohly např. podléhat změně právní úpravy přestupkového zákona účinné od 1. 10. 2015, kdy již bylo uvedení formy zavinění obligatorní náležitostí výroku prvostupňového správního rozhodnutí. Soud však neshledává žádnou spojitost mezi nyní vedeným soudním řízením a rozhodnutím, na které poukazoval až v žalobě žalobce, pročež námitku žalobce považuje za čistě spekulativní. Jelikož tímto žalobce neargumentoval ve správním řízení, žalovaný se v napadeném rozhodnutí k uvedenému nevyjádřil a s námitkou nevypořádal. Nebylo prokázáno, že by žalovaný ve stejných případech rozhodoval opačně, tedy že by prvostupňové správní rozhodnutí rušil a věci vracel k dalšímu řízení prvostupňovému správnímu orgánu, pročež se nelze domnívat, že žalovaný se odchýlil od své dosavadní rozhodovací praxe nebo, že by byla porušena zásada legitimního očekávání na straně žalobce.

36. Žalobce dále namítal, že *změřené vozidlo neřídil on, nýbrž jeho přítel, jenž se prokázal doklady žalobce*. Rozporoval proto *neprokázání totožnosti řidiče*. Podle žalobce se údajně žalovaný nezabýval vzhledem obou osob, ani tím, zda si je žalobce na fotografiích v předkládaných dokladech podobný a k tomuto účelu nebyli vyslechnuti ani zasahující policisté, aby uvedli, jakým způsobem usoudili, že osoba předkládající doklady, je osobou uvedenou v dokladech. Žalobce nebyl skutečným řidičem a zmocněnec žalobce pan T. B. toto u ústního jednání prý neuvedl proto, že se ho na to nikdo neptal.
37. Posledně citovanou žalobní námitku musí krajský soud zcela odmítnout. Předně ve shodě s žalovaným uvádí, že procesní obranná taktika žalobce ve smyslu „vozidlo neřídil žalobce, nýbrž jeho přítel“ není ničím neobvyklým v řízeních, kde vystupuje jako zmocněnec účastníka řízení pan T. B. Soudu je tato praktika uvedeného zmocněnce známa z úřední činnosti, i když nejde o nezákonnost. Není náhodou, že zmocněnec žalobce zmiňuje to, že žalobce nebyl skutečným řidičem měřeného vozidla, až v odvolacím řízení, konkrétně v doplnění odvolání. Žalobce tedy v rámci ústního jednání ani kdykoliv do doby vydání prvostupňového správního rozhodnutí nerozporoval údaje uvedené v úředním záznamu a rovněž ani zmocněnec do doby vydání prvostupňového rozhodnutí k věci neuvedl ničeho, pouze si vyžádal kopii správního spisu. Žalobce tedy nijak nerozporoval, že je správným adresátem oznámení o zahájení správního řízení o přestupku a „nevadilo“ mu, že byl obviněn ze spáchání předmětného přestupku.
38. Žalobce byl prostřednictvím zmocněnce seznámen s úředními záznamy, a také s celým policejním spisem při ústním jednání, a protože nic proti jejich obsahu nenamítal, bylo možno na základě těchto listin dovodit, že děj rozhodný pro posouzení jednání jako přestupku, proběhl tak, jak byl v nich popsán, včetně toho, že řidičem měřeného vozidla byl žalobce a nikoliv jiná osoba. Zcela jistě by byly provedeny výslechy svědků, pokud by žalobce popíral pravdivost údajů uvedených v úředních záznamech, a to na místě přestupku nebo při ústním projednání přestupku. K uvedené situaci však nedošlo. V průběhu správního řízení v posuzované věci nevystaly správním orgánům žádné pochybnosti ohledně osoby pachatele, protože žalobce až do vydání prvostupňového správního rozhodnutí proti tomuto nijak nebrojil. Osoba přestupce nebyla sporná. Správní orgány neměly žádné indicie, které by zpochybňovaly správnost uvedeného závěru. Kontrola řidiče proběhla dne 12. 4. 2015 ve 13:20 hod., tedy za běžného denního osvětlení, proto bylo možno vzhled žalobce bez potíží na první pohled zkonfrontovat s fotografiemi na žalobcem předložených průkazech. Šlo o občanský průkaz a řidičský průkaz, tedy hned o dva originální průkazy na místě kontroly, podle nichž byla konfrontována totožnost

zastaveného řidiče předmětného vozidla. Při tomto běžném úkonu policisté nezískali žádné pochybnosti o tom, že by osoba kontrolovaného řidiče neměla být osobou uvedenou v předložených dokladech. Kontrola a ověřování totožnosti osoby dle předloženého průkazu, včetně fotografie, je běžným a nezbytným úkonem policistů, k němuž jsou nejen zmocněni, ale i proškoleni. Pochybnosti nevyvstaly ani ohledně pravosti předkládaných dokladů (občanského průkazu a řidičského průkazu), jejichž padělání coby veřejné listiny je trestné. Současně nebylo ani hlášeno odcizení těchto dokladů. Pokud žalobce ne zcela konkrétně uváděl, že byl sice kontrolován policií, ale údajně dříve, kolem 12:00 hodiny, pak pro takové tvrzení nepředložil jediný důkaz, nic bližšího k tomu neupřesnil a soud má za to, že žádná taková policejní kontrola kolem 12:00 hodiny se v jeho případě neuskutečnila.

39. Není pravdou, že policisté při kontrole totožnosti osob nemusí porovnávat fotografie na předložených dokladech s obličejem řidiče vozidla. Taková kontrola totožnosti by zcela postrádala smysl. Přitom soud vychází i ze své úřední činnosti, při níž musí nejen řádně zkontrolovat předkládané průkazy totožnosti (co do obsahu a platnosti) u svědků či účastníků řízení při jednání, ale také musí porovnat shodu fotografie v dokladech s obličejem osoby, jenž doklady předkládá. Takový postup je totiž běžnou součástí ověření totožnosti osoby.
40. Pokud žalobce namítá, že žádný podklad pro rozhodnutí nevyvrací jeho pochybnosti ohledně osoby pachatele údajného přestupku, pak k tomu soud uvádí, že policisté, správní orgány, ale ani soud žádné pochybnosti v tomto směru nemají. Podle soudu bylo bezpečně zjištěno, že žalobce byl řidičem vozidla, které bylo zastaveno a kontrolováno hlídkou Policie ČR, neboť na místě kontroly jako kontrolovaný řidič předložil svůj občanský průkaz a řidičský průkaz. Okolnost, že oznámení sepsané na místě přestupku žalobce nepodepsal, na tom nemůže nic změnit. Správní orgány dostaly své povinnosti a v řízení bylo prokázáno, že se předmětného přestupku dopustil právě žalobce. Rovněž žalovaný se v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal s námitkou o neprokázání totožnosti řidiče.
41. Žalobce neoprávněně zpochybňuje práci policistů a v posuzované věci zcela bezdůvodně zmiňuje zneužívání jejich přístupu do databází osobních dokladů. Policistu je třeba obecně považovat za nestranného svědka, který při provedení silniční kontroly a v následném řízení vystupuje jako úřední osoba, která nemá zájem na výsledku řízení. To určitě nevylučuje, že mohou nastat případy, kdy jsou policisté na věci osobně či jinak zainteresováni, pročez je důvod pochybovat o jejich nestrannosti. V nyní projednávané věci však žalobce neuvedl žádné důvody, proč by byli zasahující policisté motivováni k tomu, aby vůči žalobci postupovali účelově nebo v rozporu s realitou. U zasahujících policistů nebyl zjištěn jakýkoliv osobní zájem na projednávané věci. Z jejich vyjádření a zjištění, které byly zachyceny v listinných podkladech založených ve správním spise, tedy lze bezpochyby vycházet, co do pravdivosti a správnosti ověření totožnosti žalobce. Naopak žalobce nenabídl žádné relevantní indicie, které by mohly zpochybnit závěry policistů o totožnosti řidiče kontrolovaného vozidla.
42. Z obsahu jednotlivých listin, tvořících jinak obsah policejní dokumentace, shodně vyplývá, že ke ztotožnění řidiče došlo na základě předložení občanského a řidičského průkazu, jejichž čísla jsou zaznamenána, včetně provedení lustrace v registru řidičů. Krajský soud ve shodě se správními orgány nemá pochybnosti o správnosti zaznamenaných údajů a popisu

průběhu silniční kontroly. Podle krajského soudu je konfrontace vizuální podoby řidiče s fotografiemi na předložených dokladech totožnosti ze strany policistů zcela standardním postupem, neboť by v opačném případě postrádalo provedení legitimace jakýkoliv smysl. Obdoba žalobcem použité procesní taktiky, že neřídil sám žalobce nýbrž jeho přítel, je soudu známa z vlastní rozhodovací činnosti (např. řízení vedená pod sp. zn. 33 A 23/2016, 22 A 8/2016, 33 A 37/2016, 33 A 53/2016, 33 A 86/2016 apod.). Tato skutečnost podle krajského soudu svědčí také o účelovosti a nevěrohodnosti dané námitky, přičemž tato není ani v souběhu s ostatními nepodloženými tvrzeními žalobce způsobilá zpochybnit náležité zjištění skutkového stavu věci, což byl ostatně důvod, proč nebylo přistoupeno k provedení dalších důkazů, které žalobce v žalobě zmiňoval (výslech zasahujících policistů, rekognice žalobce).

43. Je pravdou, že předmětnou námitku nelze odmítnout jako nedůvodnou pouze proto, že ji žalobce uplatnil až v odvolacím řízení, neboť je záležitostí pouze žalobce, jakou v řízení zvolí procesní strategii (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, sp. zn. 5 As 126/2011-68). To ovšem nijak nevylučuje závěr o tom, že v případě věcných námitek je jejich věrohodnost závislá na tom, v jaké fázi řízení byly uplatněny, což ostatně judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 66/2016-39: *„Nejvyšší správní soud v tomto s krajským soudem souhlasí, neboť tvrzení stěžovatele o možné záměně řidičů mezi měřením rychlosti a zastavením vozidla příslušníky policie nebylo ničím podložené a bylo zcela nepravděpodobné. Taková tvrzení není soud povinen složitě vyvracet prostřednictvím dokazování. Nejvyšší správní soud též v minulosti upozornil na to, že obrana podaná v přestupkových věcech teprve ex post sice není vyloučená, ale může se jevit dle kontextu věci i jako účelová“*. Poukazovaný rozsudek se sice týkal záměny řidičů mezi měřením rychlosti a zastavením vozidla, ovšem pro nyní posuzovanou věc je přílehlavý právě závěr, že pokud takové tvrzení nebylo ničím podložené, a tedy bylo zcela nepravděpodobné, tak jej soud nebyl povinen složitě vyvracet prostřednictvím dokazování.
44. Krajský soud tak nepochybuje o tom, že námitka týkající se neprokázání totožnosti řidiče, spočívající v tom, že neřídil žalobce, ale jeho přítel, musela být žalobci ze své povahy známa již v okamžiku provedení silniční kontroly. Pokud pak v tomto ohledu namítal, že nesdělil, že vozidlo řídila jiná osoba ani u ústního jednání, protože se jeho zmocnění správní orgán na to neptal, pak k tomu krajský soud uvádí, že každá průměrně inteligentní osoba mající řidičské oprávnění si je nepochybně vědoma toho, že v případě sepsání úředního záznamu a následného provedení ústního jednání, jí potenciálně hrozí vydání rozhodnutí o přestupku a uložení odpovídající sankce. Nelze pak vyčítat prvostupňovému správnímu orgánu, že neprovedl v této souvislosti důkaz výsledkem zasahujících policistů, neboť z obsahu policejní dokumentace žádné pochybnosti o osobě řidiče nevyplývaly a žalobce až do okamžiku vydání prvostupňového rozhodnutí v tomto ohledu nic nenamítal. Bez ohledu na výše uvedené krajský soud připomíná, že žalobce nejen v odvolacím řízení, ale ani v žalobě neuvedl identifikační údaje osoby, která měla být řidičem vozidla v okamžiku měření rychlosti, což důvěryhodnosti jeho skutkové verze rozhodně nepřispívá. Z těchto důvodů dospěl krajský soud k závěru, že námitka žalobce není důvodná. Nadto lze připomenout, že argumentace „záměnou řidičů“ nebo „záměnou totožnosti řidiče s jeho přítelem“ je typickou žalobní topikou v obdobných věcech a bez opory v prokázaných a doložených skutkových okolnostech případu ji nelze považovat za přesvědčivou verzi skutkového děje.

45. K argumentaci žalobce, která se týkala tvrzení, že vozidlo řídil jeho přítel, jenž byla uplatněna až v doplnění odvolání, krajský soud pro úplnost uvádí, že by bylo přirozené očekávat reakci, pokud by byl někdo neoprávněně obviněn ze spáchání přestupku, že by se okamžitě hájil tím, že přestupek nespáchal, přičemž by například poukazoval na to, že v onen okamžik byl na jiném konkrétním místě, a že to byl někdo jiný apod.
46. Pokud jde o ztotožnění řidiče na místě přestupku, pak takový úkon rozhodně nespočívá pouze v opsání údajů z předložených dokladů, nýbrž také v lustraci řidiče v systémech Policie ČR (lustrace řidiče i vozidla) a dále ve vizuálním ztotožnění řidiče s fotografiemi v předložených dokladech. V této souvislosti soud pokládá za podstatné, že poté policisté uvedli do úředního záznamu, že v řidiči vozidla byl bezpečně zjištěn a ztotožněn pan Jindřich Dvořák (viz úřední záznam Policie ČR ze dne 12. 4. 2015).
47. Žalobci dále nebylo možno přisvědčit ani v tom, že úřední záznam nemůže být použit jako důkazní prostředek v přestupkovém řízení v souvislosti s prokazováním osoby přestupce. V projednávané věci totiž správní orgány nevycházely tolik z úředního záznamu o spáchání přestupku, ale také z dalších podkladů, které byly ve spise založeny, a to zejména z videozáznamu měření rychlosti, dále ověřovacího listu použitého rychloměru a osvědčení o proškolení policistů. Úřední záznam tak tvořil pouze součást logicky provázaného řetězce důkazů vedoucího k závěru, že skutkový stav věci byl prokázán bez důvodných pochybností. Tento postup je právně konformní, jak ostatně vyplývá také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70: *„Použití úředního záznamu pouze jako podpůrného důkazu ve spojení s dalšími důkazními prostředky, které jsou pro věc rozhodné, je možné.“*
48. Pokud žalobce odkazoval na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, pak tento není pro danou věc zcela přílehavým, neboť řešil problematiku, kdy k dokazování bylo použito pouze doznání učiněné žalobcem a úřední záznamy vyhotovené zasahujícími policisty.
49. Žalobce dále namítal *nedostatečné určení místa spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí*. Podle žalobce nelze určit z popisu, že se jednalo o „silnici ... v katastru obce K., okres B.“, místo, kde mělo k přestupku dojít. Současně podle něj není zřejmé, jaká maximální povolená rychlost byla v daném místě silnice.
50. Krajský soud nemohl přisvědčit námitce nedostatečného určení místa spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Z podkladů Policie ČR vyplynulo, že k přestupku žalobce došlo na silnici č. .... v katastru obce K., okres B., dne 12. 4. 2015 ve 13:20 hod. Totéž je pak uvedeno ve výrocích správních rozhodnutí. Podle soudu bylo místo měření žalobce popsáno ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí dostatečně, a to tak, že společně s označením času a způsobem spáchání přestupku nemůže být tento skutek zaměněn s jiným. Současně uvedené údaje zcela odpovídají i údajům zachyceným na videozáznamu z provedeného měření rychlosti, jenž je uložen na CD nosiči a tvoří součást správního spisu. O totožnosti skutku soud nemá pochyb.

51. Výše uvedené koresponduje i se závěry NSS v jeho rozhodnutí ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, v němž mj. uvedl, že *„zpravidla je možné spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí vymezit přesněji, např. uvedením čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání přestupku, popř. zmíněním blízkého dominantního objektu či za pomoci souřadnic GPS. Na druhou stranu nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným.“*
52. K výše uvedenému soud doplňuje, že z videozáznamu měření rychlosti je patrné, že v době spáchání přestupku, tj. překročení nejvyšší dovolené rychlosti, žalobce neprojížděl kolem žádného dominantního objektu. Nejpresnějším akceptovatelným údajem o místě spáchání přestupku je tedy číslo silnice a katastr obce K. V každém případě nešlo o území obce samotné, kde je nejvyšší dovolenou rychlostí pouze 50 km/hod., což by při naměřené rychlosti žalobce pro něj představovalo překročení nejvyšší dovolené rychlosti mnohem vyšší. V souladu s § 18 odst. 3 silničního zákona platí pro toto území mimo obec nejvyšší dovolená rychlost 90 km/hod. Vzhledem k tomu, že jde o silnici č. ...., kde dochází často k dopravním nehodám v příčinné souvislosti s překročením právě nejvyšší dovolené rychlosti (kde dochází k újmě na zdraví a škodě na majetku), nebylo možno v uvedeném úseku silnice očekávat pomocí dopravních značek navýšení nejvyšší dovolené rychlosti nad 90 km/hod. Uvedené koresponduje též s obsahem videozáznamu měření rychlosti předmětného vozidla. Změna značení týkající se rychlosti jízdy se zde nevyskytovala. S ohledem na časté dopravní nehody by bylo možno spíše očekávat omezení nejvyšší dovolené rychlosti.
53. Soud nemohl souhlasit s nepodloženým tvrzením žalobce o tom, že údaje obsažené ve spise si vzájemně odporují. Dovožoval to z toho, že vozidlo bylo změřeno ve 13:20 hod. u obce K. a ve 13:21 hod. bylo zastaveno a kontrolováno v katastru obce B., přičemž dle jeho tvrzení činí vzdálenost mezi těmito obcemi podle mapy 5 km, což je nereálné ujet během 1 minuty. Žalobce si vybírá jednotlivé zjištěné okolnosti a dává je do nevhodných souvislostí. Pokud jde o videozáznam z měření rychlosti, pak k přestupku došlo zhruba ve 13:19:50 (zaokrouhleno na 13:20) poblíž obce K., přičemž z oznámení o přestupku dále vyplývá, že vozidlo žalobce bylo po změření zastaveno ve 13:21 hod. (mohlo jít o několik vteřin po tomto časovém údaji) na téže silnici u obce B. (v katastru obce B.). I z mapy, kterou žalobce do žaloby doplnil, vyplývá, že obec B. je poměrně dlouhá a zaujímá velkou část trajektorie, kterou žalobce vytyčil mezi obcemi K. a B. na předmětné silnici. Přitom z oznámení přestupku ani z dalších dokladů není zcela jasně prokázáno, na jakém konkrétním místě v katastru obce B. byl žalobce policejní hlídkou po spáchání přestupku zastaven. Předmětem správního řízení bylo prokázání přestupku a nikoliv, kde byl žalobce po jeho spáchání zastaven policejní hlídkou. Katastr obce B. je poměrně rozlehlý, a pokud žalobce pro vyznačení trajektorie, kterou měl žalobce ujet od spáchání přestupku až do zastavení policejní hlídkou, použil nejzazší bod obce B. nebo jejího katastru, pak zcela logicky prodloužil dráhu trajektorie, kterou měl žalobce ujet od spáchání přestupku do zastavení policí až na 5 km. Katastr obce K. není tak velký, navíc místo spáchání přestupku je snadno identifikovatelné tím, že je poblíž odbočky na obec K. Krajský soud má za to, že místo spáchání přestupku bylo určeno způsobem, který je snadno ověřitelný, s jiným

skutkem nezaměnitelný, a proto nemůže jít o nesrozumitelné určení místa spáchání přestupku. Údaje ve správním spise si vzájemně neodporují. Časové i vzdálenostní údaje zachycené na videozáznamu měření rychlosti jízdy vozidla odpovídají ostatním údajům zachyceným v podkladech rozhodnutí, přičemž velmi vysoká rychlost žalobce kolem 150 km/hod. odpovídala nejen časovým údajům o spáchání přestupku u obce K., ale mohla také odpovídat časovým údajům vztahujícím se k zastavení žalobce policejní hlídkou v katastru obce B. Žalobcem vyznačený úsek, který měl ujet v délce 5 km od spáchání přestupku do zastavení policejní hlídkou, mohl být o něco kratší (nejsou-li brány v úvahu okrajové části katastru obcí) a zároveň o něco časově delší (vezmeme-li v úvahu, že údaje byly zaokrouhleny na celé minuty). V takovém případě nebyl problém při vysoké rychlosti žalobce uvedenou vzdálenost ujet.

54. Poslední žalobní námitka, se týkala *nesprávně provedeného měření rychlosti jízdy*, protože nebylo postupováno v souladu s návodem k obsluze, když se policejní vozidlo během měření rychlosti přiblížilo k měřenému vozidlu. Podle žalobce totiž nebyl během měření dodržen požadavek uvedený na str. 6 PolCam PC 2006 Návodu k obsluze, z něhož žalobce v žalobě citoval: *„Měřené vozidlo musí být ve druhém snímku zobrazeno ve stejné nebo menší velikosti při nezměněném ZOOMu objektivu.“*
55. Krajský soud má za to, že ani posledně uvedená námitka není důvodná. Z výše uvedeného PolCam PC 2006 Návodu k obsluze, konkrétně ze str. 6 vyplývá, že žalobcem poukazovaná citace se vztahuje k měřicímu procesu zakončenému tiskem jednotlivých snímků. Doslovně je zde uvedeno, že *„Jako výstupy pro řešení a zpracování přestupku slouží videosekvence nebo tisk dvou snímků, tj. jeden z okamžiku zahájení měření a druhý v okamžiku ukončení měření. První snímek dokazuje, v případě pokud není dokládána celá videosekvence, zahájení měření konkrétního vozidla. Druhý snímek zobrazuje veškeré naměřené hodnoty a identifikaci ukončení měření konkrétního vozidla. Měřené vozidlo musí být na druhém snímku zobrazeno ve stejné nebo menší velikosti při nezměněném ZOOMu objektivu.“* Žalobcem provedená citace, z níž dovozuje nedodržení návodu, se tedy nevztahuje na nyní posuzovaný případ, v němž bylo použito videosekvence, resp. byl pořízen k doložení celého měřicího procesu videozáznam, jenž je uložen na CD nosiči, který tvoří součást správního spisu.
56. Pokud žalobce dále rozporoval nesprávnost provedeného měření rychlosti z toho důvodu, že se policisté k měřenému vozidlu přiblížili, pak ani tomuto nelze přisvědčit vzhledem k žalobcem uplatněným námitkám. Z poukazovaného PolCam PC 2006 Návodu k obsluze – str. 6 dále vyplývá, že *„Chyba ve vzdálenosti, při měření v režimu „synchronizovaný“ start – stop, je eliminována znemožněním vytvoření záznamu přestupku dříve než po ujetí min. 50 m. V režimu „100 m“ lze přestavit přednastavenou hodnotu vzdálenosti 100 m na jinou hodnotu, ale v případě nastavení na méně než 50 m, nebude vytvořen záznam měření rychlosti.“* Dále bylo v této části návodu doporučeno, že *„Při používání zařízení v místech s velkou rychlostí projíždějících vozidel, je vhodné pro dosažení větší délky záznamu, a tím zvýšení přesnosti, nastavit delší úsek měření.“* Při konfrontaci této části návodu k obsluze s provedeným videozáznamem měření rychlosti je zřejmé, že k žádnému pochybení či nedodržení návodu k obsluze v dané věci nedošlo. Z žalobcem odkazované části Návodu k obsluze nevyplývá zákaz pro přiblížení se měřicího vozidla k měřenému vozidlu. Na základě videozáznamu lze současně potvrdit, že vozidlo měřící se nepřiblížovalo při jízdě k vozidlu měřenému,

nýbrž vozidla jela stále v konstantní vzdálenosti mezi sebou. Z textu návodu k obsluze bylo možno dále dovodit, že v případě velmi krátkého záznamu a tedy i blízké vzdálenosti obou vozidel by nebyl záznam vůbec proveden. Z videozáznamu o měření rychlosti dále vyplývá, že byl zaznamenán úsek měření trvající přes 2 minuty. To rovněž odpovídá požadavku Návodu k obsluze nastavit delší úsek měření pro zajištění větší přesnosti měření. Nebyly tedy zjištěny žádné rozpory a lze uzavřít, že rychloměr v posuzované věci byl použit zcela v souladu s Návodem k jeho obsluze. Získaný videozáznam z měření tak mohl být ve věci použit jako legitimní důkaz. Rychloměr PolCam PC 2006, v. č. 1250PL/2008 byl v době měření (12. 4. 2015) náležitě ověřen, jak vyplývá z ověřovacího listu č. 157/14 ze dne 19. 8. 2014 s dobou platnosti ověření na 1 rok, tj. do 18. 8. 2015 včetně (ověřovací list založen ve správním spise). Ve správním spise je rovněž založeno osvědčení č. 001/14 ze dne 27. 2. 2014, z něhož vyplývá, že policista David Janík (služební číslo 314572), provádějící měření rychlosti, absolvoval odbornou přípravu pro obsluhu předmětného rychloměru.

57. Z výše uvedeného vyplývá, že měření rychlosti v posuzované věci bylo provedeno Policií ČR, tedy subjektem oprávněným měřit rychlost vozidel (§ 79a silničního zákona) a současně způsobitelným měřidlem v souladu s návodem k jeho obsluze. Také policista, provádějící měření, byl řádně proškolen za účelem obsluhy předmětného rychloměru a měření proběhlo v době platnosti ověření rychloměru. Za této situace videozáznam měření rychlosti jízdy (záznam o přestupku) je privilegovaným důkazem ve vztahu k ostatním důkazům (srov. rozsudek NSS č. j. 7 As 39/2007-55, podle něhož změřená rychlosti příslušnými orgány má privilegované postavení mezi důkazními prostředky za předpokladu získání a provedení tohoto důkazního prostředku v souladu s právními předpisy).
58. Žalobce ničím nevyvrátil správnost provedeného měření rychlosti jízdy, ačkoliv zcela nepodloženě v žalobě uvedl, že správní orgány dostatečně přesvědčivě nevyvrátily jeho argumenty, jimiž zpochybnil provedené měření. Podle krajského soudu, s odkazem na výše provedený výklad, žalobce provedené měření nezpochybnil. Z pořízeného videozáznamu vyplývá, že policejní hlídka jela stále konstantně za žalobcem a při měření rychlosti dodržovala návod k obsluze rychloměru. Soudu ani správnímu orgánům v této souvislosti nevyvstaly žádné pochybnosti o správnosti měření a jeho výsledcích zachycených na videozáznamu. Případnou výpověď policistů lze považovat za nadbytečnou, neboť v případě nesprávného provedení měření rychlosti by zařízení neprovedlo měření.

VI. Závěr a náklady řízení

59. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
60. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto

úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 6. prosince 2018

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.